

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupená Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou, se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. MSK 163274/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2019, č. j. 25 A 8/2018 – 35,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2019, č. j. 25 A 8/2018 – 35, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 12. 12. 2017, č. j. MSK 163274/2017, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 800 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Simony Pavlicové, advokátky, se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek Místek.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2019, č. j. 25 A 8/2018 – 35 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. MSK 163274/2017 (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 29. 8. 2017, č. j. MUFO 27011/2017, jímž bylo podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnuto, že žalobkyně není účastníkem řízení ve věci dodatečného povolení stavby „oplocení“ na pozemcích parc. č. st. X a parc. č. X v k.ú. N. V. u F. n. O. Žalovaný popsal, že městský úřad zahájil řízení o odstranění stavby oplocení, která byla provedena na pozemcích parc. č. st. X a parc. č. X v daném k. ú. bez povolení nebo jiného opatření vyžadovaného stavebním zákonem. Následně byla dne 11. 10. 2016 stavebnímu úřadu doručena žádost o dodatečné povolení této stavby. Žadatelem byl A. I., zastoupený R. M. Z protokolu o ústním jednání spojeném s ohledáním na místě ze dne 9. 5. 2017 vyplývá, že žalobkyně žádala o zařazení do okruhu účastníků řízení, čemuž správní orgán prvního stupně přezkoumávaným rozhodnutím nevyhověl. Žalobkyně přitom uváděla, že důvodem její žádosti o zařazení do okruhu účastníků řízení je dotčení pozemků parc. č. st. X a parc. č. X v předmětném k.ú. věcným právem cesty pěší, vozové a hnaní dobytka, založeným odstupní smlouvou ze dne 4. 2. 1952, zapsaným na LV č. X, s pozdějším rozepsáním do nových listů vlastnictví.

[3] K meritu sporu žalovaný uvedl, že předmětem řízení je dodatečné povolení stavby, přičemž podle ustanovení § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jsou účastníky takového řízení osoby dle ustanovení § 109 téhož zákona, a pokud je v řízení posuzováno i umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, jsou účastníky rovněž osoby uvedené v ustanovení § 85 stavebního zákona. Žalovaný se ztotožnil s úvahami prvostupňového orgánu, že účastenství v předmětných řízeních je nutné rozdělit na dva typy – v prvním případě je účastníkem ten, kdo splní zákonem stanovenou podmínku bez dalšího (stavebník, vlastník stavby), ve druhém případě musí být splněna podmínka spočívající v tom, že určité právo svědčící dané osobě může být posuzovaným záměrem dotčeno. Z listu vlastnictví č. X bylo zjištěno, že u dotčených pozemků není zapsána žádná plomba, pouze v „části D – Jiné zápisy“ byl uveden údaj o tom, že žalobkyní byla podána žaloba o určení neplatnosti dohody o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví (uzavřené dne 17. 5. 2010 mezi A. I. a Mgr. M. M.). Stavebnímu úřadu však nepřísluší činit si v této věci vlastní závěry a úsudky, je povinen vycházet z platných údajů zapsaných v katastru nemovitostí. Žalovaný k tomuto nadto poznamenal, že má k dispozici rozsudek Okresního soudu ve Frýdku Místku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 17 C 120/2012 – 170, kterým byla žaloba žalobkyně na určení neplatnosti uvedené dohody zamítnuta. Ačkoli se jedná o rozsudek nepravomocný, proti kterému žalobkyně podala opravný prostředek, je zřejmé, že vlastnické vztahy (a věcná břemena) k pozemkům v dané lokalitě se nijak nezměnily. Za stěžejní však žalovaný považoval to, zda žalobkyně prokáže, že právo, resp. oprávnění z věcného břemene, k pozemkům dotčeným stavbou skutečně má, což se žalobkyní prokázat nepodařilo.

[4] Dále se žalovaný zabýval otázkou účastenství v řízení z hlediska potencionálního dotčení práv k pozemku parc. č. X v k.ú. N. V. u F. n. O., který je ve spoluvlastnictví žalobkyně. Poukázal přitom na to, že u předmětné stavby je vyžadován souhlas pouze osob, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům nebo stavbám na nich a pozemkům, které mají společnou hranici s pozemkem, na němž má být záměr

pokračování

uskutečněn; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103 stavebního zákona, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m. Z příslušné dokumentace však vyplývá, že nejmenší vzdálenost stavby od hranice pozemku ve spoluvlastnictví žalobkyně je 3 m. Jelikož se jedná o dodatečné povolení stavby a stavba již byla v plném rozsahu realizována, nepřichází v úvahu ani dotčení vlastnického práva žalobkyně prováděním stavebních prací.

[5] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí **žalobu** ze dne 12. 2. 2018 ke krajskému soudu. Namítala, že správní orgány nedostatečně zkoumaly okolnost, že je vedeno řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí týkající se práva cesty, s jehož převodem společně s nabytými pozemky vyslovili A. I., M. M. a žalobkyně souhlas v Dohodě o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k pozemku parc. č. X, uzavřené dne 2. 12. 2009. Poukazovala přitom na to, že se jedná již o třetí řízení o opravě chyby vztahující se k této dohodě, spočívající v nepřevedení práva cesty pěší, vozové a hnaní dobytka založeného odstupní smlouvou z roku 1952, z původních listů vlastnictví do nových listů vlastnictví. Není rovněž zřejmé, zda si správní orgány vyžádaly předchozí rozhodnutí katastrálních orgánů týkající se opravy chyby. Žalobkyně dále poukazovala na to, že správním orgánům doložila, že vede soudní řízení před civilními soudy o neplatnosti Dohody o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví ze dne 17. 5. 2010, přičemž toto soudní řízení není pravomocně skončeno. Měla za to, že pokud by soudy určily, že dohoda z roku 2010 je neplatná, došlo by k navrácení do stavu, který tu byl ke dni 2. 12. 2009, kdy byla uzavřena výše uvedená dohoda mezi A. I., Mgr. M. M. a žalobkyní, na jejímž základě žalobkyni svědčí uvedené právo cesty založené danou odstupní smlouvou. Toto právo jí pak zajišťuje přístup ke všem pozemkům v jejím vlastnictví, neboť bez něho by některé pozemky zůstaly nepřístupné z veřejné komunikace. Správní orgány si přitom nemohou podle ustanovení § 89 odst. 6 stavebního zákona učinit závěr o existenci nebo rozsahu vlastnických práv nebo jiných věcných práv. Dále poukazovala na to, že správní orgán měl v souladu s ustanovením § 28 správního řádu prokázat, že žalobkyně není účastnicí řízení, což se nestalo.

[6] Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** podrobně popsal průběh správního řízení. Vysvětlil, že ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu je pouze deklaratorní; postavení účastníka řízení dotýčná osoba buď má, nebo nemá, a to od počátku správního řízení. Důkazní břemeno v tomto směru tíží správní orgán a nic mu nebrání provést k posouzení tvrzení potenciálního účastníka řízení dokazování, avšak dle svého uvážení, přičemž se tím nemá nahrazovat rozhodování v meritu věci. V projednávané věci správní orgán prvního stupně vycházel z výpisu z katastru nemovitostí, a to listu vlastnictví č. X pro k. ú. N. V. u F. n. O. Z toho bylo stejně jako krajským soudem zjištěno, že k předmětným nemovitostem, na kterých se nachází dodatečně povolovaná stavba oplocení, nevázne ve prospěch žalobkyně vlastnické ani jiné věcné právo. Tomuto závěru podle soudu nebrání zápis poznámky o probíhajícím soudním řízení o určení neplatnosti dohody o zrušení podílového spoluvlastnictví ze dne 17. 5. 2010. Lze totiž souhlasit se správním orgánem prvního stupně, který vycházel z údajů v katastru nemovitostí jako veřejného seznamu, zvláště když dovodil, že žalobkyně nebyla účastníkem předmětné dohody o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví. Z údajů evidovaných v katastru nemovitostí nelze v žádném případě dovodit dotčení práv žalobkyně a z toho důvodu i její účastenství v předmětném správním řízení. Soud přitom

odkázal na zásadu materiální publicity podle ustanovení § 984 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 4 As 158/2018, samotná skutečnost, že je o pozemek veden spor, ještě neprokazuje vlastnické (věcné) právo žalobkyně k předmětné nemovitosti. Soud však korigoval názor žalovaného obsažený ve vyjádření k žalobě, že v rámci odvolacího řízení posuzuje skutkový a právní stav ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, neboť takový závěr nemá v právních předpisech oporu. Bylo tedy na místě, aby žalovaný ke dni vydání napadeného rozhodnutí ověřil aktuální stav věci. Tato vada na zákonnost napadeného rozhodnutí nemohla mít vliv, neboť krajský soud v tomto směru sám dokazování doplnil.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost ze dne 5. 2. 2019, v níž uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V doplnění ze dne 13. 3. 2019 namítala, že krajský soud pochybil, pokud se odvolával na zásadu materiální publicity dle ustanovení § 984 občanského zákoníku, jelikož přehlédl, že to se týká pouze situace, kdy vlastník své věcné právo získal za úplatu, což se v projednávané věci nestalo, neboť nabývacím titulem byla darovací smlouva. Další pochybení spatřovala v tom, že krajský soud nezjistil z listu vlastnictví č. X, že je dotčen zápisem o podané žalobě a upozorněním na probíhající řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí. Soud neuvedl, na základě čeho dospěl k závěru, že poznámka o probíhajícím soudním řízení nebrání předmětným závěrům správních orgánů, a rovněž se nevěnoval upozornění na probíhající řízení o opravě chyby. Soud se rovněž nevypořádal s námitkou týkající se neopatrnosti podkladů žalovaným pro rozhodnutí odpovídající zásadě zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Krajský soud v neposlední řadě pochybil i tím, že se nevypořádal s námitkou obsaženou v replice, že předmětné řízení o posuzování účastenství týkající se pozemku parc. č. X (a zda vůbec vznikl v souladu se zákonem) se mělo přerušit do doby, než bude příslušné civilní řízení pravomocně ukončeno.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelky v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je **důvodná**.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí

pokračování

krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti jako důvod pro naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že krajský soud nedostatečně zohlednil její žalobní námitky, nicméně Nejvyšší správní soud k tomu musí konstatovat, že žádné takové pochybení nezjistil. Pokud se stěžovatelka dovolává žalobního bodu č. 1 a nedostatečného zjištění aktuálního stavu zápisu v katastru nemovitostí, krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku k této argumentaci uvedl, že během jednání provedl dokazování stran obsahu zápisů v katastru nemovitostí ve stavu ke dni 12. 12. 2017 a 14. 1. 2019 (tj. de facto ke dni svého rozhodování), z něhož bylo zjištěno, že k předmětným nemovitostem nevázne ve prospěch stěžovatelky vlastnické ani jiné věcné právo. Z těchto skutečností krajský soud vyšel a dovodil, že z logiky věci předmětné pozemky nebyly zatíženy žádnými věcnými právy ve prospěch stěžovatelky ani v době rozhodování žalovaného. Nejvyšší správní soud sice nepřehlédl, že krajský soud se výslovně nezabýval vlivem řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, avšak Nejvyšší správní soud má za to, že tato argumentace měla význam pouze dílčí, přičemž podle setrvalé judikatury není povinností krajského soudu reagovat na každou dílčí námitku. Vždy však má být reagováno na základní klíčovou argumentaci (srov. odstavec 51 nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18), což se v projednávané věci stalo. Ostatně stěžovatelka proti jednotlivým závěrům krajského soudu také věcně brojí.

[13] Pokud stěžovatelka dále poukazuje na to, že se krajský soud nezabýval její replikou ze dne 1. 8. 2018, musí Nejvyšší správní soud uvést, že tato replika byla soudu podána zjevně po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s., nadto fakticky pouze opakuje dříve řádně uvedené žalobní body. Nicméně i na tuto argumentaci krajský soud přitom fakticky rovněž dostatečně odpověděl tím, že nezjistil, že by jakékoli řízení vedené stěžovatelkou mělo vliv na posouzení jejího účastenství v předmětném řízení.

[14] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že nezjistil naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] Jinou otázkou je potom posouzení správnosti závěrů krajského soudu, což je však již předmětem naplnění kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. K věci samé a naplnění kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. uvádí Nejvyšší správní soud následující:

[16] Podle ustanovení § 89 odst. 6 stavebního zákona platí, že „*Námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na*

výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv.“ Podle ustanovení 114 odst. 3 stavebního zákona platí, že „Námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.“

[17] Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatelka dovozovala své účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby z titulu vedení občanskoprávního sporu týkajícího se zápisu věcného břemene práva cesty pěší, vozové a hnaní dobytka, které bylo (či mělo být) předmětem Dohody o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví ze dne 2. 12. 2019 či dohody ze dne 17. 5. 2010. Nejvyšší správní soud má za to, že za dané situace správní orgány nemohly jen vycházet z obsahu katastru nemovitostí (zvláště když měly doloženo, že určité soukromoprávní řízení týkající se „majetkové situace“ probíhá), neboť v takovém případě dochází k popření výše citovaných ustanovení stavebního zákona stran posuzování občanskoprávních námitek (typicky námitky existence či rozsahu vlastnického práva nebo jiného věcného práva k věci cizí), které v žádném z citovaných ustanovení nehovoří o tom, že je nutné vycházet pouze a jen z obsahu katastru nemovitostí. Naopak stanoví zcela jiný postup stran řešení občanskoprávních námitek, kterého se měly správní orgány držet. Správní orgány tedy měly s ohledem na okolnosti daného případu, kdy byla podána civilní žaloba již před zahájením předmětného správního řízení, zkoumat, čeho se civilní žaloba meritorně týká a jestli na základě jejího obsahu (petitu) bude postavena na jisto otázka toho, zda je stěžovatelka oprávněna z věcného práva k věci cizí; pokud by tomu tak podle závěru správních orgánů nebylo, měly stěžovatelku vyzvat k podání další žaloby, která by tuto spornou otázku výslovně vyřešila, ledaže by o této námitce došlo mezi účastníky řízení k dohodě (viz návětí příslušných ustanovení stavebního zákona hovořící o námitkách třetích osob).

[18] Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že v posuzované věci nešlo o přímé vyřešení těchto občanskoprávních námitek, ale o to, zda na základě těchto skutečností, kterých se stěžovatelka dovolávala s ohledem na její spory stran údajného nezohlednění jejího věcného práva k věci cizí založeného smlouvou z roku 1952, bylo založeno její účastenství v předmětném řízení. I když se Nejvyšší správní soud k důvodnosti daných občanskoprávních námitek stěžovatelky nikterak nevyjadřuje (a ani se vyjadřovat nemůže), přesto poznamenává, že jejich vyřešení pro posouzení toho, zda stěžovatelka byla či nebyla účastníkem předmětného řízení dle stavebního zákona v posuzované věci relevantní je. Za dané situace tak nelze bez dalšího vyloučit dotčení práv stěžovatelky ve smyslu ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona nebo dle ustanovení § 109 písm. d) či f) stavebního zákona, neboť není vyloučeno, že stěžovatelka bude u civilního soudu se svou žalobou úspěšná, resp. že by byla úspěšná s žalobou na určení věcného práva k věci cizí podle odstupní smlouvy z roku 1952. Podle § 28 odst. 1 správního řádu má být za účastníka řízení *v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak*. V posuzované věci nelze ohledem na výše uvedené vyloučit (resp. existují

pokračování

pochybnosti), že stěžovatelka je předmětnou stavbou dotčena na svém věcném právu k věci cizí, které je s ohledem na obsah správního spisu ke dni rozhodování správních orgánů sporné a o kterém si nemohou správní orgány učinit úsudek.

[19] Pokud správní orgány a krajský soud poukazují na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, je nutné poukázat rovněž na to, že v předmětné věci byla ze strany stěžovatelky podána příslušná žaloba v roce 2012, přičemž v takovém případě je nutné zkoumat v souladu s přechodnými ustanoveními, která právní úprava se na daný případ použije, resp. jaký vliv má na danou situaci a obsah zápisu v katastru nemovitostí to, že žaloba byla podána ještě před nabytím účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. I kdyby však po posouzení této otázky dospěly k tomu, že relevantní na daný případ je skutečně právní úprava obsažená v zákoně č. 89/2012 Sb., nic to nemění na závěru, že stavební zákon při posuzování námitek občanskoprávní povahy nestanoví, že je nutné vycházet pouze a jen z obsahu katastru nemovitostí.

[20] Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je nutné zrušit napadený rozsudek včetně napadeného rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude muset být znovu zohledněna „pochybnost“ stran existence věcného práva k věci cizí ve prospěch stěžovatelky a vliv této skutečnosti na její účastnictví v předmětném řízení o dodatečném povolení stavby.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud po celkovém posouzení věci dospěl s ohledem na nezákonnost napadeného rozhodnutí k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť byl naplněn kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a rozsudek krajského soudu proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud využil své pravomoci dané § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., krajskému soudu nevrátil věc k dalšímu řízení a současně se zrušením rozsudku krajského soudu rozhodl z důvodu procesní ekonomie také o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V něm je žalovaný povinen respektovat zde vyslovený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.

[22] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. má úspěšná stěžovatelka právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 6 200 Kč za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), a d) vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za jeden úkon přísluší v těchto věcech částka 3 100 Kč (ustanovení § 9 odst. 4, § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů činí podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby. K této částce dále Nejvyšší správní soud připočetl náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 8 000 Kč. Přiznané náklady řízení ve výši 14 800 Kč žalovaný uhradí k rukám zástupkyně stěžovatelky do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu